

Ена је живела с мајком Аном и братом Далибором на породичном имању, непосредно уз обалу реке Дунава. У школу је одлазила војвођанском равницом посматрајући сунце док залази на западном хоризонту некадашњег Панонског мора. Често је маштала да ће једнога дана посматрати залазак сунца и на Јадранском мору.

Мајка се бринула да јој деца заврше школу, да себи обезбеде будућност срећнију од оне која је паорска. И Ена и њен брат трудили су се да остваре мајчину жељу. Након завршетка основне школе, Ена се уписала у учитељску, а Далибор у ветеринарску школу. По завршетку средње школе, Енин брат се запослио у ветеринарској станици у свом родном месту, а Ена се уписала на Педагошку академију у Београду. Трудила се да испуни мајчину жељу. Извршавала је на време све обавезе, те била одличан студент и служила за пример својим колегама, студентима. Студиј је завршила у редовном року и стекла диплому наставника географије.

Са дипломом наставника географије, Ена је желела да ради негде у Војводини да би остала близу мајке и брата. У то време школе нису имале довољно наставног кадра па је брзо добила посао у школи у којој је раније стекла своје основно образовање. Срећна што се запослила и има плату, а уз то остала да живи с мајком и братом, маштала је о одласку на Јадранско море да посматра залазак сунца у модре дубине, а не само зелени понор пресахнулог Панонског мора. Живела је и радила неколико година у свом родном месту, а онда је схватила да тако мала средина не може пружити младој особи пуно тога што јој је потребно. Зато чврсто одлучи да потражи посао у неком већем месту. Енин брат био је запослен у ветеринарској станици у месту где је живео, па је Ени било лакше да оде у другу средину, а бригу о мајци да преузме он.

У међувремену Ена је добила писмо од пријатељице Иване с којом је студирала. Ивана је писала да ради у једној основној школи где тренутно има слободно радно место наставника географије. Ена је одмах отпутовала у Палић, где је становала њена пријатељица, да се распита о могућности преласка из једне у другу школу. Школа у којој је радила Ивана налазила се у Суботици. Скупа су кренуле у школу: њена другарица на посао, а Ена на разговор са дирек-

тором школе. Убрзо су стигле, возећи се од Палића до Суботице трамвајем. Са Еном, у канцеларију, ушла је Ивана, те је упознала са директором. Ивана је отишла на наставу док је Ена остала да разговара са директором. После дужег разговора, он саопшти Ени да је већ од сутра чека посао наставника географије. Рекао је и то да школа има стан, нешто веће квадратуре, у Палићу, где већ станује њена пријатељица. Може да се усели одмах. Ена се захвали директору на поверењу и замоли да је чекају неколико дана. Она о свему треба да се договори у својој матичној школи гдје је још увек запослена.

Директор школе у којој је она већ радила одобрио је Ени да пређе у другу школу. Морао је привремено ангажовати наставника из Инђије да држи часове географије док не нађе трајније решење. Ену су срдечно испратили, а за савјестан рад и коректан однос према ђацима и наставном особљу одали јој признање.

Ена је прешла у нови колектив у Суботици.

Тога дана, петнаестак минута пре почетка наставе, директор званично представи Ену наставничком колективу:

– Ово је наша нова наставница географије, госпођица Ена – рекао је одмеривши погледом девојку поред себе јер није могао одољети њеном статусу и шарму.